

Arrest

nr. 131 322 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) A.(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Zolmabad, gelegen in het district Surkhrood van de provincie Nangarhar, afkomstig te zijn. U bent Pashtoun van etnische origine. Toen u zes jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Pakistan. Jullie keerden terug naar Zolmabad in 2002, waar u samenwoonde met uw ouders, drie zussen en twee broers. U ging tot de twaalfde graad naar school in de stad Jalalabad en nam deel aan een ingangsexamen voor de universiteit, maar u slaagde niet. U spreekt Pashtou, Dari, wat Urdu en Engels.

Na jullie terugkeer naar Afghanistan ging uw vader werken op de luchthaven van Jalalabad. Hij werkte daar als veiligheidsmedewerker en werd later verantwoordelijk voor de veiligheidsdienst en inlichtingendienst. Op een nacht op het einde van 2009 werd uw vader onderweg naar zijn

werk vermoord door de taliban. Twintig dagen later kreeg u telefoon van de neef van uw vader, A.(...) G.(...), die vertelde dat hij uw vader had vermoord omdat hij zich niet wou aansluiten bij de taliban. Hierop drong hij aan dat u de taliban zou vervoegen, anders zou u hetzelfde lot ondergaan. Enkele dagen later deelde A.(...) G.(...) u mee dat hij u 's avonds zou komen halen. U verwittigde hierop de politie, die verzekerde dat zij zou paraat staan. Toen de taliban die avond inderdaad bij uw huis opdoken, werden ze door de politie gearresteerd. Zes maanden later kwamen de talibs echter vrij en de neef van uw vader nam terug met u contact op. Hij dreigde er opnieuw mee u te vermoorden als u zich niet bij hen zou aansluiten. U voelde zich niet veilig en riep de hulp in van uw oom. Hij zocht een smokkelaar, waarmee u de volgende dag uit Afghanistan vertrok.

U verbleef vier jaar in Griekenland, waarna u op 6 april 2014 België binnen kwam. Op 9 april 2014 diende u een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten. U stelde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat u vreest dat de neef van uw vader, die actief was als talib, u zou vermoorden.

Na het gehoor op het CGVS maakte u volgende documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag over: een kopie van uw taskara, een kopie van de badge van het werk van uw vader en kopies van foto's van uw vader tijdens zijn werk.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over de loopbaan en de activiteiten van uw vader zeer vaag en oppervlakkig zijn, wat de geloofwaardigheid ervan in het gedrang brengt. Zo zegt u dat uw vader op de luchthaven van Jalalabad werkzaam was, maar weet u niet of uw vader tewerk gesteld was bij de Afghaanse politie of het Afghaanse leger dan wel of hij een werknemer was van een privébedrijf. Dat u dit niet weet is bijzonder opmerkelijk. Het kan immers aangenomen worden dat u, als zoon, toch zou weten of uw vader bij de politie, het leger dan wel een privéfirma werkte. U stelt dat hij met Amerikanen samenwerkte maar u weet dan weer niet of dat al dan niet mensen van het Amerikaanse leger waren (CGVS, 6). Als u verder de vraag gesteld wordt om nadere toelichting te geven omtrent het werk van uw vader blijft u vreemd genoeg andermaal in gebreke. Zo kan u geen begin van antwoord geven op de vraag wat zijn functie concreet inhield, waarom hij promotie kreeg, hoe een gewone werkdag eruit zag en of hij zich soms buiten de luchthaven verplaatste voor zijn werk (CGVS, 8). Dat u over al deze aspecten geheel geen begin van antwoord kan verschaffen, is hoogst opmerkelijk en roept ernstige vraagtekens op bij uw beweringen omtrent het profiel van uw vader. Verder stelt het CGVS vast dat, hoewel u zegt dat u vader verantwoordelijk was voor bepaalde diensten, u er geen idee van heeft of hij werknemers onder zich had. U kan evenmin informatie aanbrengen over zijn collega's, noch weet u wie zijn baas was (CGVS, 8 en 15). Op de vraag of uw vader een uniform droeg, antwoordt u dat hij twee soorten van uniform had, een Amerikaans uniform en een uniform van het nationale leger, maar waarom hij deze twee types uniform droeg weet u niet (CGVS, 6). Hoewel u initieel stelde dat uw vader training gaf (CGVS, 6) zegt u wat later wanneer naar deze training wordt gevraagd dat u niet weet of hij tijdens zijn carrière training heeft gegeven (CGVS, 7), wat uiterst eigenaardig is. Daarnaast heeft u ook geen enkel idee hoe uw vader zijn job heeft bemachtigd of wat de selectieprocedure inhield (CGVS, 6). En hoewel u vertelt dat uw vader op een gegeven moment een lijfwacht en chauffeur kreeg, kan u niet duiden wanneer dit was noch wat de aanleiding hiertoe was (CGVS, 9).

Overigens is het vreemd dat u niet via uw vader zelf, maar via het nieuws vernam over de veiligheidsincidenten die zich afspeelden rondom de luchthaven. Wanneer u gevraagd werd of er bij deze incidenten slachtoffers vielen, zegt u dit niet te weten (CGVS, 9). Ook dit is vreemd omdat er van u een zekere betrokkenheid en interesse mag verwacht worden, gezien u verklaarde dat uw vader op de plaats van de aanslag werkte, en dan nog bij de veiligheidsdienst. Hoewel u wordt aangespoord om eender wat over het werk van uw vader te vertellen, zegt u dit niet te kunnen aangezien u zich bezig hield met uw eigen opleiding en het zijn werk was (CGVS 6, 7 en 15). Het gegeven dat u zich bezig hield met uw eigen opleiding is echter geen afdoende verklaring voor het ontbreken van vrijwel alle basiskennis over het werk van uw vader, zeker omdat u zelf verklaard heeft dat uw vader zeven jaar lang op de luchthaven van Jalalabad heeft gewerkt (CGVS, 6). Daar uw vluchtmotieven gebaseerd zijn op de problemen die uw vader had omwille van zijn werk mag verwacht worden dat u het CGVS hierover een begin van informatie weet te verschaffen. De vaststelling dat u geen spontane gegevens naar voren kunt brengen over zijn activiteiten, roept ernstige vragen op over de oprechtheid van uw verklaringen en ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Vervolgens stelt het CGVS vast dat u er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen omtrent het tijdstip van de gebeurtenissen die u noodzaakten uw land te verlaten. Ook dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo stelt u dat uw vader vermoord werd in de achtste, de negende of 'ongeveer' de elfde maand van 2009 (CGVS, 5), terwijl u deze gebeurtenis bij de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde in de zesde maand van 2010 (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u dat u dit u dat zo heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, 14). Nochtans werd u deze vragenlijst na het invullen ervan voorgelezen in het Pashtou en heeft u deze ondertekend. Ook tijdens het gehoor bij het CGVS heeft u geen opmerkingen gemaakt over deze vragenlijst, hoewel u hier de kans toe kreeg (CGVS, 2). Daarnaast kan u evenmin uw eigenlijke tijdstip van vertrek uit Afghanistan duiden. Zo weet u enkel te vertellen dat het toen 2010 was en het warm was (CGVS, 5). Uw verklaring dat u het land verliet in 2010 strookt dan weer niet met uw verklaring dat u in 2002 terug in Zolmabad ging wonen en er dan 12 jaar leefde (CGVS, 4). Deze vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent het moment van de dood van uw vader en het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan doen bijkomende twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Ook volgende elementen dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo stelt u dat de neef van uw vader uw vader meerdere malen bedreigd heeft waarbij hij hem vroeg de taliban te vervoegen voor de jihad (CGVS, 12, 13 en Vragenlijst DVZ, vraag 5). Gevraagd hoe u hiervan op de hoogte bent, zegt u dat de neef van uw vader u dit zelf vertelde nadat hij uw vader vermoordde. Dat hij zichzelf bekend maakte als lid van de taliban en moordenaar van uw vader is allereerst al zeer eigenaardig te noemen, gezien hij zichzelf hierdoor blootstelde aan vervolging. Daarbij merkt het CGVS op dat A.(...) G.(...) het risico op zijn arrestatie nogmaals vergrootte door u aan te kondigen wanneer hij bij u langs kwam. Tevens gaf hij u hierdoor de gelegenheid bij uitstek om aan hem te ontsnappen. De door u geschetste gang van zaken is dan ook weinig aannemelijk.

Het is bovendien weinig geloofwaardig dat uw vader meerdere malen door zijn eigen neef werd bedreigd maar dat noch u, noch uw moeder, noch uw oom hiervan op de hoogte waren (CGVS, 9 en 13). U zegt zelfs niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat de neef van uw vader talib was tot hij u dit zelf meedeelde. Wanneer u dan meer informatie wordt gevraagd over de activiteiten van deze man blijft u evenwel elk antwoord schuldig (CGVS, 14). Ook dit is eigenaardig te noemen aangezien kan worden aangenomen dat u en uw familie zich naar het reilen en zeilen van de moordenaar van uw vader zouden informeren, zeker nu gebleken was dat hij een familielid was. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u pas naar de autoriteiten ging om A.(...) G.(...) aan te geven nadat hij u meedeelde dat hij u kwam halen. Niettemin had hij de moord op uw vader reeds dagen vroeger bekend (CGVS, 14). Dat u hem niet eerder aangaf mag dan ook verbazen.

Verder geeft u geen aannemelijke uitleg wanneer u wordt gevraagd waarom die neef, A.(...) G.(...), plots zulke interesse kreeg in u dat hij bleef aandringen dat u de taliban zou vervoegen. Voor de moord op uw vader had hij u immers nooit eerder gecontacteerd. U zegt niet te weten waarom hij dit deed en dat hij enkel zei dat u moest meedoen voor een beloning in het hiernamaals (CGVS, 15). Dat A.(...) G.(...) u klaarblijkelijk zo graag wou inlijven bij de taliban maar dit deed met zulke zwakke argumenten, komt eveneens weinig aannemelijk over.

Tenslotte stelt het CGVS vast dat uw voorgehouden problemen met de taliban dateren van vier jaar geleden. U stelt nu nog steeds, vier jaar later, de vrees te hebben te zullen worden vermoord door de taliban en meer bepaald de neef van uw vader. Als u gevraagd wordt welke aanwijzingen u hiertoe heeft, verwijst u opnieuw naar uw vluchtmotieven en zegt u hierbuiten geen speciale aanwijzingen te hebben. U stelt niet op de hoogte te zijn van eventuele gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, 16). Moest u daadwerkelijk gezocht worden door A.(...) G.(...) en de taliban, dan is het weinig geloofwaardig dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn en u in tussentijd niet meer informatie hierover zou hebben. U heeft immers nog regelmatig contact met uw eigen familie (CGVS, 6). Het feit dat u en uw familie klaarblijkelijk vier jaar lang door de taliban ongemoeid worden laten, ondermijnt opnieuw de door u geuite vrees ten opzichte van de taliban en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. Daarnaast legt u een aantal documenten voor waarmee u het werk van uw vader wilt aantonen, zoals een kopie van zijn badge en foto's. Opgemerkt dient te worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas,

wat hier niet het geval is. Er kan bovendien op geen enkele manier van de foto's worden afgeleid dat een van de afgebeelde personen uw vader betreft. Buiten het feit dat de foto's zouden genomen zijn in het bureau van uw vader – wat duidelijk niet het geval is – kan u bovendien vreemd genoeg geen duiding geven bij deze foto's, ondanks het feit dat u de foto's heeft bekeken in de wagen bij uw vader (CGVS, 2-3). Daarnaast dient ook nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio

van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd.5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk over een netwerk in Jalalabad beschikt: uw oom langs vaderszijde woont immers in Jalalabad, waar hij werkzaam is als aannemer in de bouwsector. Uw oom onderhoudt momenteel uw familie (CGVS, 5- 6) en heeft u reeds in het verleden op een aanzienlijke manier financiële hulp geboden. Zo betaalde hij uw reis vanuit Afghanistan en stuurde hij u geld tijdens uw verblijf in Griekenland (CGVS, 16). Hieruit blijkt dat hij bemiddeld persoon is en bereid is zowel u als uw familie te ondersteunen. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u de stad Jalalabad kent: u liep hier immers jarenlang school (van graad zes tot graad twaalf) (CGVS, 6 en 9), u weet het bedrijf van uw oom te lokaliseren en op de vraag naar ziekenhuizen in uw buurt noemt u spontaan twee ziekenhuizen in Jalalabad. Het dorp waarvan u stelt afkomstig te zijn is dan ook maar 25 minuten wandelen van de stad verwijderd (CGVS, 6). Er kan bovendien worden aangenomen dat u ondermeer uit hoofde van uw schoolcarrière uit een netwerk in Jalalabad kan putten. Daarnaast merkt het CGVS op dat uit het gehoor blijkt dat u beide landstalen perfect beheerst (CGVS, 11) en dat u scholing heeft genoten, elementen die eveneens in uw voordeel spelen om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Bovendien stelt het CGVS vast dat uw kennis over de directe omgeving van uw dorp eerder als vaag kan beschouwd worden, waardoor kan worden vermoed dat u reeds langer van het vestigingsalternatief in Jalalabad gebruik heeft gemaakt. Zo herkent u de nabijgelegen dorpen Meya Gan, Kote Khail en Choni niet . Wanneer het dorp Deh Balo wordt genoemd, stelt u weliswaar correct dat er een kanaal ligt tussen uw dorp en dit dorp, maar beweert u dat er tussen beide dorpen geen andere dorpen gelegen zijn (CGVS, 11-12). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat er zich tussen deze dorpen nog andere dorpen bevinden, zoals Mirzayan. Wanneer u deze naam wordt aangeboden situeert u dit dorp foutief voorbij het districtcentrum (CGVS, 11). Ook stelt u dat in uw dorp een school is, namelijk de Charbagh school terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de Charbagh-e-Safa

School zich in Naghrak bevindt, enkele dorpen verwijderd van uw dorp (CGVS, 9). Deze elementen wijzen er allen op dat u uw geboortedorp reeds eerder inruilde voor een leven in de stad.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48/2 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 “betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Verzoeker stelt dat de aard van zijn vaders job hem noopte tot de nodige discretie, gezien hij het hoofd van de veiligheids- en inlichtingendienst was. Anderzijds was verzoeker slechts veertien jaar toen zijn vader zijn job bij de luchthaven startte, is het niet onwaarschijnlijk dat zijn vader zijn gezin wilde beschermen en was hij vaak pas laat thuis. Verzoeker zelf diende zich te concentreren op zijn schoolwerk en was zelf niet altijd thuis. Overigens dacht verzoeker bondig te moeten blijven in zijn antwoorden. Verzoekers vader was door de financiële middelen en de cruciale informatie over de werking van het Amerikaanse leger in de basis op de luchthaven een ideale rekrut voor de taliban. Door de discretie van zijn vader is het ook normaal dat verzoeker berichten over veiligheidsincidenten vernam via het nieuws. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker willen zeggen dat zijn vader in de zesde maand van 2010 gestorven is. A. G. had overigens geen schrik van de overheid bij het rekruteren van nieuwe leden voor de taliban, gezien de taliban banden heeft binnen de overheid. A. G. woont ver van de familie en niemand had contact met hem of wist waarmee hij in het dagdagelijkse leven bezig was. Ook verzoeker was als jongeman uit een vermogend gezin een ideale rekrut voor de taliban. Bovendien is het niet verwonderlijk dat A. G. na de vader de oudste zoon probeert in te lijven. Ten slotte merkt verzoeker op dat zijn moeder alleenstaande is met drie kinderen, waarvan de oudste een dochter en de twee jongens nog zeer jong zijn, waardoor zij tot op heden met rust gelaten worden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de definitie van een vluchteling en dat hij reeds ernstige schade geleden heeft, daar zijn vader vermoord werd.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, dreigt hij geconfronteerd te worden met bedreiging, geweld en mogelijks zelfs de dood. Wat betreft het dorp Mirzayan is het zo dat verzoeker vermeldde dat dit aan de andere kant van zijn dorp ligt en dus niet op de weg naar Jalalabad. De school ligt *de facto* vlak naast het dorp van verzoeker. Verzoeker wijst erop dat Jalalabad op slechts dertig minuten van zijn ouderlijke huis ligt. Hierdoor acht hij dit allerminst een veilige plaats. Verzoekers oom in Jalalabad voelde zich zelf niet langer veilig door de situatie met A. G. en was dan ook niet bereid om onderdak te bieden aan verzoeker.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een kopie van zijn taskara, een kopie van de badge van tewerkstelling van zijn vader, enkele foto's van zijn vader op zijn werk en een persartikel.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af met betrekking tot kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het moment waarop zijn vader vermoord werd. Zo situeerde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken de moord van zijn vader in de zesde maand van 2010 (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat zijn vader stierf in 2009 en situeert hij dit in de achtste, negende of elfde maand (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 14). Geconfronteerd met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent verzoeker slechts dit te hebben gezegd (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). De Raad stelt echter vast dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en door hem werden ondertekend. Tevens verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken "ok" was, dat hij alle redenen voor zijn vertrek heeft kunnen vermelden en had hij, op een vermoeden van een foute geboortedatum op zijn badge na, geen opmerkingen (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt te hebben verklaard dat zijn vlucht uit Afghanistan zich in de zesde maand van 2010 situeert en op geen enkel ogenblik heeft willen zeggen dat zijn vader in deze maand is gestorven, stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen verklaarde dat zijn vader in de zesde maand van 2010 vermoord werd, maar tevens stelde dat zijn vader van 2001 tot 2010 op de luchthaven werkte (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Ook dit is onverenigbaar met verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader in 2009 stierf (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 14). Bovendien gaf verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen hij in onderhavig verzoekschrift beweert, enkel het jaar 2010 op als zijn vertrekdatum uit Afghanistan, maar wist hij geenszins te specificeren op welke dag of in welke maand (stuk 12, verklaring, vraag 33). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker evenmin Afghanistan te hebben verlaten in de zesde maand van 2010, zoals hij in onderhavig verzoekschrift beweert. Ook hier stelde verzoeker weliswaar dat hij zijn land van herkomst verliet in 2010, maar kon hij niet specificeren in welke maand en stelde hij slechts dat het warm was (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Overigens strookt dit geenszins met de verklaring van verzoeker dat hij in 2002 terugkeerde van Pakistan naar Zolmabad en er vervolgens 12 jaar woonde (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in de bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bijzonder onwetend blijkt omtrent de werkzaamheden van zijn vader, die nochtans aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Zo stelt verzoeker dat zijn vader voor Amerikanen werkte in Jalalabad Airport, maar weet hij niet te specificeren of zijn vader tewerk gesteld

was bij de Afghaanse politie, het Afghaanse leger of bij een privébedrijf (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Evenmin weet verzoeker of de Amerikanen waarmee zijn vader samenwerkte bij het Amerikaanse leger hoorden (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Verder weet verzoeker niets over de selectieprocedure die zijn vader diende te doorlopen, de promotie die zijn vader kreeg, de functie die zijn vader precies uitoefende of wat hij deed op een gewone werkdag (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7, 8). Ook omtrent de collega's of de baas van zijn vader kan verzoeker niets zeggen, noch weet verzoeker of zijn vader werknemers onder zich had ondanks het feit dat hij verantwoordelijk zou zijn geweest voor bepaalde diensten (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 8, 15). Waarom zijn vader een bodyguard en chauffeur kreeg weet verzoeker evenmin (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Voorts stelt verzoeker dat zijn vader werkte als bewaker en ook training gaf (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Even later antwoordt verzoeker daarentegen echter niets af te weten van het feit of zijn vader training gaf of niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Hoewel zijn vader werkzaam zou zijn geweest als bewaker op de luchthaven, zou verzoeker over veiligheidsincidenten in of rondom de luchthaven slechts gehoord hebben via de media. Of hierbij mensen gewond geraakten weet hij echter niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn verklaring dat hij informatie via het nieuws vernam niet uitsluit dat hij deze ook via zijn vader vernam, stelt de Raad vast dat verzoeker zich tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkte tot te stellen dat zijn vader enkel vertelde dat hij op de luchthaven werkte en niet over zijn ervaringen vertelde (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker kan verder geen enkele anekdote herinneren omtrent het werk van zijn vader en stelt slechts dat hij bezig was met zijn school (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8, 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw herhaalt dat zijn vader niets vertelde, met het oog op de veiligheid en goede werking van zijn dienst en de veiligheid van de familie zelf, stelt de Raad vast dat er toch redelijkerwijze van verzoeker mag verwacht worden dat hij dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weet te verstrekken. De werkzaamheden van verzoekers vader zouden immers aan de basis liggen van verzoekers beweerde problemen. Bovendien zou verzoekers vader gedurende zeven of acht jaar op de luchthaven gewerkt hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 6; stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker in al die jaren niets concreet heeft opgevangen omtrent het werk van zijn vader. In dit opzicht is ook het argument van verzoeker dat hij amper veertien jaar was toen zijn vader zijn job aan de luchthaven startte niet overtuigend. Verzoeker kan immers ook geenszins concrete informatie geven over de laatste jaren van zijn vaders werkzaamheden, toen verzoeker reeds volwassen was. Overigens dient te worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij desbetreffend correcte en duidelijke verklaringen kan afleggen. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader vaak pas laat thuis was en hij zich diende te concentreren op zijn schoolwerk, waardoor het contact met zijn vader niet zeer frequent was, stelt de Raad vast dat dit de bovenstaande vaststellingen geenszins weerlegt. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij dacht dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel zou begrijpen dat zijn vader tewerkgesteld was bij het Amerikaanse leger toen hij zei dat zijn vader op de luchthaven bij de Amerikanen werkte, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor expliciet verklaarde niet te weten of de Amerikanen waarvoor hij werkte bij het Amerikaanse leger hoorden en verklaarde niet te weten voor wie zijn vader exact werkte op de luchthaven (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker regelmatig contact heeft met zijn familie (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat hij zich niet uitgebreid geïnformeerd heeft omtrent de werkzaamheden van zijn vader.

Verder zijn verzoekers verklaringen omtrent de manier waarop de neef van zijn vader A. G. hem probeerde in te lijven bij de taliban geenszins aannemelijk. Zo stelt verzoeker dat A. G. hem opbelde met de melding dat hij zijn vader vermoord had omdat hij zich niet bij de taliban wou voegen en dat verzoeker nu jihad moest voeren (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). De Raad stelt echter vast dat het geenszins aannemelijk is dat A.G. zichzelf opwerpt als de moordenaar van zijn vader om verzoeker te overtuigen zich bij hem aan te sluiten. Voor het overige zou hij slechts gezegd hebben dat verzoeker een beloning zou krijgen in het hiernamaals, hetgeen bezwaarlijk als overtuigend argument kan worden aanzien na de moord op verzoekers vader (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het niet verwonderlijk is dat deze neef, na zijn vader, probeerde om hem in te lijven en dat meestrijden in de Heilige Oorlog een argument is dat gebaseerd is op een geloofsovertuiging, stelt de Raad vast dat verzoekers vader net van mening was dat de jihad onschuldigen doodde en zich niet bij de taliban wou aansluiten. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekers neef hem niet uitgebreider probeerde te overtuigen en slechts zei dat hij jihad moest voeren en hiervoor beloond zou worden in het hiernamaals (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 15). Tevens is het geenszins aannemelijk dat verzoekers neef een dergelijk risico zou nemen door zichzelf op te werpen als de moordenaar van verzoekers vader, aangezien hij verzoekers familie op die manier in

staat stelde hem aan de geven. Bovendien zou hij verzoeker opgebeld hebben met de mededeling dat hij hem 's nachts zou komen halen en dat hij moest klaarstaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Op die manier gaf A. G. verzoeker immers een uitgelezen kans om aan hem te ontsnappen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat A. G. geen schrik had van de overheid bij het rekruteren van nieuwe talibanleden omdat hij banden heeft binnen de overheid, stelt de Raad vast dat A. G. volgens verzoekers wel degelijk gearresteerd werd op het moment dat hij verzoeker kwam halen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13). Hoewel verzoeker stelt dat hij na zes maanden vrijkwam omdat de taliban contacten had met de autoriteiten, kon verzoekers oom A. G. zich geenszins onschendbaar wanen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Overigens is het niet aannemelijk dat verzoeker pas naar de politie ging op het moment dat A.G. hem dreigde te komen halen, maar niet toen hij hem meedeelde dat hij de moordenaar was van zijn vader (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13). Ten slotte blijkt dat verzoeker geheel onwetend is omtrent de activiteiten van A. G. bij de taliban (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker, die contacten had met de politiechef, zich niet zou geïnformeerd hebben naar de activiteiten van zijn belager (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat niemand van zijn familie contact had met A. G. waardoor niemand wist waarmee hij zich in het dagdagelijkse leven bezighield, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat hij als jonge man uit een vermogend gezin een ideale rekrut was voor de taliban en verwijst naar de richtlijnen van de UNHCR hieromtrent, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De taskara en de badge van verzoekers vader zijn overigens slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat de taskara betreft, stelt de Raad verder vast dat verzoekers identiteit *in casu* niet ter discussie staat. De door verzoeker neergelegde foto's geven louter een beeld weer van mannen in legeruniform, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat een van de mannen afgebeeld op deze foto's verzoekers vader is. Tevens weet verzoeker niet wie op de foto's is afgebeeld en in welke omstandigheden deze foto's genomen werden, hoewel hij deze foto's reeds vier of vijf jaar geleden zou hebben gezien. Waar verzoeker stelt dat de foto's werden genomen in het bureau van zijn vader, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit de foto's zelf (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde

omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man die Pashtou, Dari, een beetje Urdu en een beetje Engels spreekt (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 11). Daarnaast ligt verzoekers geboortedorp op wandelafstand van Jalalabad, ging verzoeker van de zesde tot de twaalfde graad naar school in Jalalabad en blijkt uit zijn verklaringen dat hij vertrouwd is met de stad (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 9). Bovendien woont verzoekers oom in Jalalabad, werkt hij er als aannemer in de bouwsector en voorziet hij verzoekers familie in hun onderhoud (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6). Verzoekers oom betaalde tevens verzoekers reis en ondersteunde hem financieel tijdens zijn verblijf in Griekenland (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat Jalalabad slechts op dertig minuten van zijn ouderlijk huis gelegen is, waardoor hij dit niet als een veilige plaats voor hem acht en stelt dat zijn oom in Jalalabad niet bereid is hem onderdak te geven om zelf geen problemen te krijgen met A. G., stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met A. G. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 5 december 2013) en aan de verweernota (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict" van 25 juni 2014 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvooien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar bespreekt, stelt de Raad vast dat hij eraan voorbij gaat dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad verschilt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde persartikel handelt over een aanslag tegen een militair doelwit in de provincie Nangarhar en vermeldt dat de militaire luchthaven in Jalalabad regelmatig het doelwit is van aanvallen. Dit bevestigt de bovenstaande informatie dat er aanvallen plaatsvinden op overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur zoals de luchthaven, maar tonen niet aan dat er in Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §

2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie kan de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus dan ook niet ondergraven.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF